

Erdei iskola

Zamárdi 2002. június 3–7.

Júniusban, az osztálykirándulások hetében az 5. a és b osztály közösen utazott el egy hétre Zamárdiba, erdei iskolába. Ennek a hétnek az volt a célja, hogy megismertesse a gyerekekkel Zamárdi, Szántód és Tihany környékének természeti, történelmi kincseit, környezetvédelmi ismereteiket bővítsse, illetve a gyakorlatban is alkalmaztassa azokat. Ehhez természetesen elengedhetetlen volt a napi 8–12 km „lesétálása” is, ami a télen elkényelmesedett izmoknak éppen jót tett a nyári szünet előtt. Szerencsénk volt, mert az időjárás kegyes volt hozzánk, és kétszer is lehetővé tette a fürdést a Balatonban. Így azok is átélhették – ha csak rövid időre is – a „magyar tenger” örömeit, akik eddig még soha nem jártak ott. Igyekeztünk a tábori

programokat is minél színesebbé tenni sportversenyekkel, vetélkedőkkel, ügyességi játékokkal, ami a hangulattól ítélve jól sikerült. Sokat neveltünk egymással, egymáson és természetesen saját kínjainkon is (különösen egy-egy hosszabb túra után, amikor vízhólyagjainkat számoltuk, illetve mértük össze). Úgy gondoljuk, ez az egy hét diáknak, tanárnak felejthetetlen élmény marad. Abban biztosak vagyunk, ha lesz rá lehetőségünk, jövőre is elmegyünk erdei iskolába, természetesen az ország egy másik pontjához megismerésére.

Szeretnénk köszönetet mondani a Pest Megyei Gyermek- és Ifjúságvédelmi Szervezetnek, a Tárnoki Sportkörnek, a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola Alapítványának az anyagi

támogatásért, valamint kollégáinknak, Érdi Antalnak személyes jelenléteért és segítségéért.

Drobenák Katalin
Nogula Istváné
osztályfőnökök

Az alábbiakban pedig jöjjön néhány részlet azokból a fogalmazásokból, amiket a gyerekek írtak egy-egy napi programról.

„Hétfőn indultunk az erdei iskolába. A tárnoki iskolában lepakoltuk a csomagokat, és gyalog sétáltunk ki az állomásra, ahonnan vonattal utaztunk Zamárdiba. Az állomásról gyalog mentünk a szállásunkra (kb. 8 km), ami gyönyörű helyen volt. Elhelyezkedtünk a szobákban, közben a csomagjaink is megérkeztek. Kipakoltunk, és vacsorázni indultunk. Evés után elsétáltunk a Balaton partjára. Kagylót gyűjtöttünk, és a vízbe is bementünk, de csak bokáig ért. Nagyon elfáradtunk az utazásban, az új környezet is szokatlan volt, ezért kicsit nehezen aludtunk el. Így ért véget az első nap.”

(Kocsis Ágnes, Szlovicsák József)

„22 óra. Az órák ennyit mutat. Ilyenkor már takarodó lenne, de nekünk ez a szó szinte semmit se jelent. Hát hogy lehetne kihagyni az esti beszélgetést és az Ádám-féle bábszínházat?”

(Zsilovics Tamás)

„Kedd reggel fél 8-kor ébresztő. Felöltöztünk, megreggeliztünk, és elgyalogoltunk a komphoz. Átmentünk Tihanyba. Leszálltunk, és már kezdődött is a túrázás. Először az aranyházat néztük meg, benne a helyi jellegzetes kövekkel, utána a gejzirkúpokat másztuk meg. Utána a Belső-tóhoz mentünk. Szép volt, de nem sok helyen lehetett megközelíteni a vizet, mert minden csupa nád volt. Pihentünk egy kicsit, és már indultunk is. A Külső-tavat csak a hegyi ösvényről tudtuk megnézni, mert arra vezetett minket a turistaút. Mentünk és mentünk, és még mindig mentünk, a Barátlakásokig. Megérte ennyit gyalogni, mert nagyon szépek voltak. Egy nagy hegyomlás miatt csak néhány Barátlakás maradt meg és a közelében a Ciprián-forrás, amiből sajnos nem jött víz. Utána lebandukoltunk a hajóállomásra, és már úton is voltunk hajóval a Balatonon Földvár felé.”

(Kovács Bence)

A Kőröshegyi- kilátóban

„5 óra körül értünk vissza a táborba, ahol lepakoltunk, és hamarosan mentünk fürödni a Balatonba. Fél órát pacsálhattunk, mert 6 órakor volt a vacsora. Vacsora után fociztunk, tolasoztunk, kidobóztunk és pingpongoztunk.”

(Deák Norbert)

„Nekem az tetszett a legjobban, amikor lementünk a Balatonra, és Anti bácsi megfuttatott minket, de sikerült előle elszaladnunk. Azt sajnálom, hogy hamar befejeztük, mert 6-ra vacsorázni mentünk. Mire odaértünk a táborhoz, rendesen kiéheztem. Talán nem is volt olyan rossz ötlet hamarabb indulni.”

(Raffer Dávid)

Szerdán Szántódon a Szamárkő érintésével felmentünk a Kőröshegyi-kilátóhoz. Onnan egy hosszú túrát téve jöttünk vissza a táborhoz. Útközben virágokat gyűjtöttünk, madarakat néztünk és lepkéket kergettünk.

„Nekem nagyon tetszett a tábor, mert sokat sétáltunk, mert jobban megismerhettük az osztályt és új barátokat is találhattunk. Tetszettek a túráink, mert mindenki kipróbálhatta a saját túrérségét. Volt, aki nagyon bírta, és volt, aki kevésbé.”

(Ratalits Attila)

Csütörtökön Tihany történelmével ismerkedtünk.

„Nekem a Tihanyi Apátság tetszett nagyon. Szerintem a mai templom egy picit csicsás, de ha nekik így tetszik, nincs mit tenni. Az volt a szerencsénk, hogy felfelé nem gyalog, hanem kisvonattal mentünk. Kipróbáltuk a visszhangot is, hatalmasat ordítottunk. Visszafelé gyalogoltunk a kikötőig, ahol ajándékot vásároltunk az otthoniaknak.”

(Prókai Boglárka)

„Nekem legjobban a kompozás tetszett: először várni kellett, amíg felmentek és lejöttek az autók, aztán mi is felszállhattunk. Néztam a Balaton vizét, lehetet látni, hogyan jön ki a víz a komp aljából. Láttam kacákat és hattyúkat, ahogy úsztak, de láttam még fecskéket is. Máskor is szeretnék komppal utazni.”

(Kahucz Csaba)

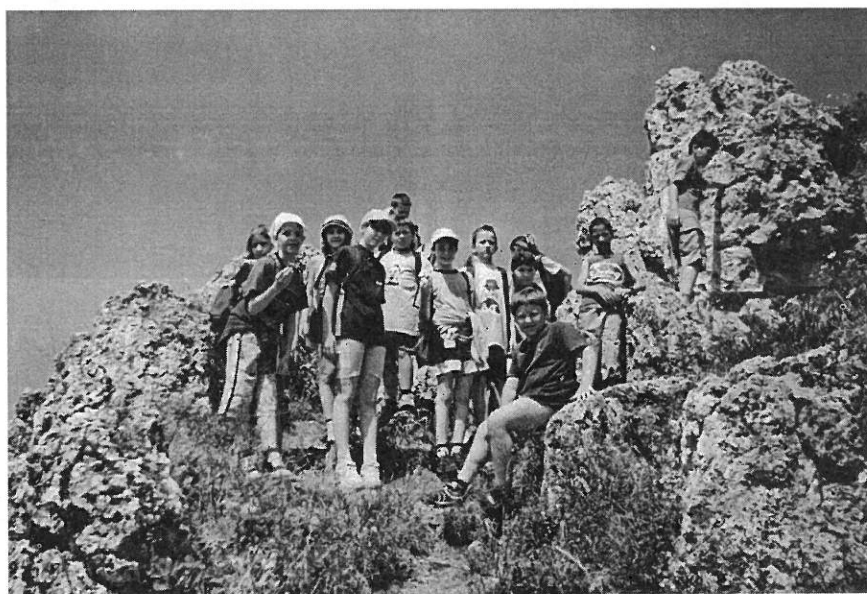
Péntek is hamar érkezett. Volt, aki már nagyon vágyódott haza, de olyan is akadt, aki szívesen maradt volna még. Egy szép hetet hagytunk magunk mögött telis-tele élménnyel.

„Amikor hazaértem, egész nap csak meséltem.”

(Pájer Orsolya)

Úton Földvár felé

Gejzirkúpok között a Tihanyi-félszigeten

Tihanyban, a Belső-tónál (Rózsahegy Petra, Molnár Péter, Rebbenszky Gábor)

